

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi D. D.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 grudnia 2014 r.,
sygn. akt I ACa [...]
w sprawie z powództwa D. D.
przeciwko W. [...] przy ul. D. [...] w B.
o ustalenie nieważności uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 stycznia 2016 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2) zasadza od D. D. na rzecz W. [...] przy ul. D. [...] w B. kwotę
300 zł (trzysta) tytułem kosztów postępowania wywołanego
wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 kwietnia 2014 r., którym ustalone zostało, że uchwała nr [...] z dnia 6 lutego 2013 r. podjęta przez W. [...] przy ulicy D. [...] w B. jest nieważna, w ten sposób, że oddalił powództwo.

Powódka w skardze powołała się na to, że niezgodność z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego spowodowało naruszenie przepisu art. 189 k.p.c. w związku z art. 58 § 1 k.c., utrzymując, że niewykorzystanie możliwości zaskarżenia uchwały

w terminie zawitym, przewidzianym w art. 25 u.w.l., nie stanowi przeszkody do wytoczenia powództwa opartego na przepisie art. 189 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Celem wstępnej oceny skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, dokonywanej na podstawie art. 424⁹ k.p.c., jest wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych, które bez konieczności wnikliwej analizy prawnej powinny być oddalone. Oczywista bezzasadność skargi oznacza, że objęte nią orzeczenie, w granicach zaskarżenia i w granicach podstaw (art. 424¹⁰ k.p.c.), nie budzi zastrzeżeń. Jeżeli z treści skargi już przy pierwszej ocenie wynika faktyczny brak możliwości jej uwzględnienia, to Sąd Najwyższy może już na wstępie stwierdzić, że powołane podstawy albo nie miały miejsca albo też nie mogły mieć wpływu na kształt orzeczenia, które w wyniku tego uznać trzeba za zgodne z prawem. Nie ma zatem potrzeby prowadzenia szerokiej analizy prawnej i dokonywania pogłębionego badania trafności zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do zastosowania prawa i jego wykładni. Ocena zasadności skargi w tym zakresie, polega na antycypowaniu niejako roli sądu, który orzekałby co do istoty sprawy z powództwa skarżącego o wynagrodzenie szkody wyrządzonej wydaniem prawomocnego orzeczenia. Ze względu na zbieżność istoty skargi z powództwem odszkodowawczym, Sąd Najwyższy musi rozważyć jej zasadność przez pryzmat przesłanek wynikających z art. 417¹ § 2 k.c.

Pojęcie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, które zostało użyte w art. 424¹ k.p.c., może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu, spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa. Przesłanką zatem stwierdzenia niezgodności prawomocnego wyroku z prawem jest wydanie go, w następstwie rażąco wadliwej, czyli sprzecznej z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami oraz z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo gdy stanowi ono wynik nieuzasadnionej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej, a zatem rozumienie go nie budzi żadnych wątpliwości (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05,

OSNC 2007, nr 1, poz. 17; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174, z dnia 18 lutego 2009 r., I CNP 97/08, Biul. SN z 2009, nr 10, poz. 48). Określenie niezgodności prawomocnego orzeczenia sądu z prawem, dokonywane jest przy uwzględnieniu charakteru i istoty działalności jurysdykcyjnej sądu oraz przyznanej mu swobody orzeczniczej, w szczególności co do wyboru przeprowadzanej wykładni przepisów prawa oraz zastosowania go do ustalonego stanu faktycznego. Chodzi zatem o naruszenie prawa mające kwalifikowany charakter, nie zaś jako podstawa do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa w odniesieniu do każdego wadliwego wyroku. W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości podkreśla się, że szczególne funkcje wypełniane w państwie przez sądy oraz zasada pewności prawa powodują, że państwo może ponieść odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym tylko wtedy, gdy sąd naruszył prawo w sposób oczywisty, w przypadku wykonywania władzy dyskrecyjnej niezbędny jest pewien margines błędu, którego popełnienie nie może rodzić odpowiedzialności odszkodowawczej państwa (por. wyrok z dnia 30 września 2003 r., C - 224/01, w sprawie Gerhard Kobler przeciwko Austrii). Utrwaloną w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykładnię art. 424¹ k.p.c. podzielił także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11(OTK-A 2912, nr 8, poz. 97), stwierdzając że przesłanką skargi może być jedynie niezgodność z prawem oczywista, rażąca i przybierająca postać kwalifikowaną, a takie jej rozumienie jest zgodne z art. 77 ust. 1 Konstytucji.

Skarżąca przedstawiła własną interpretację wskazanego w skardze przepisu, uznawanego za przepis prawa materialnego. Przyjęcie przez Sąd Apelacyjny wykładni zakładającej utratę uprawnienia do zaskarżenia uchwały po upływie terminu wskazanego w art. 25 ust. 1 a u.w.l., było wyrazem przychylenia się do jednej z możliwych koncepcji dopuszczalności zaskarżania uchwał wspólnoty mieszkaniowej, uznanej za miarodajną w okolicznościach sprawy i uzasadnionej zgodnie z zasadami logicznego rozumowania. Nie było podstaw do stwierdzenia, że Sąd Apelacyjny przekroczył granice, przyznanej sądom swobody orzekania, czy też doprowadził do rażącego naruszenia prawa. Skarżąca nie przedstawiła argumentów przemawiających za tym, że doszło do naruszenia wskazanego

uregulowania i to w stopniu spełniającym przesłanki przewidziane w art. 424¹ § 1 k.p.c. Zgłoszone zastrzeżenia stanowią polemikę ze stanowiskiem Sądu, która nie zawiera usprawiedliwienia dla tezy, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć. Analiza podstawy skargi wskazuje na to, że jest ona oczywiście bezzasadna.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania wywołanego skargą wynika z zasady wskazanej w art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.